

ĎÁBLÍK

Elektronický měsíčník pro členy a přátele Cally • Číslo 139 • Vychází 18. ledna 2015

Milí čtenáři,

právě uplynulý rok 2014 přinesl kromě jiných událostí také jedno smutné výročí. V roce 1914 zemřela v americké ZOO Cincinnati Martha. Poslední příslušnice svého druhu. Poslední holub stěhovavý. Hejna jejích bratrů a sester prý kdysi při přeletěch zastíňovala Slunce. Největší z nich čítala podle odhadů z počátku 19. století až dvě miliardy ptáků. Nikdo si neuměl představit, že nejpočetnější ptačí druh Ameriky jednou zmizí.

Holubi byli loveni na maso i ze sportu, dokonce i jako živé terče při střelbě na pohyblivý cíl. Lidé poráželi stromy s hnízdy v jejich obrovských koloniích a mláďata pak končila jako krmení pro prasata. K přímému lovu se přidalo odlesňování. Poslední pokus o založení hnízdní kolonie podniklo čtvrt milionu holubů v roce 1896 u města Bowling Green v Ohio. Následný masakr jich přežilo asi pět tisíc. Nikdy už nehnízdili a poslední z nich byl zastřelen o čtyři roky později.

Když jsem byl malý, považoval jsem za velikou újmu, že holuba stěhovavého nikdy nevidím. Kvůli jeho vyhubení se nepříhodila žádná katastrofa, nezkolaboval žádný ekosystém. Jen je náš svět bez něj tak nějak chudší. Jako dospělý jsem o mnoho let později prostál dlouhou dobu před vitrinou v londýnském přírodovědném muzeu a díval se do skleněných očí páru holubů. Byla to vitrina špatného svědomí. Špatného svědomí mého živočišného druhu. Holub stěhovavý. Alka velká. Papoušek karolínský. Kachna labradorská. Dronte mauricijský.

V roce 1914 „pán tvorstva“ zjistil, že má moc vyhubit i nejpočetnější ptačí druh celého kontinentu. Možná i příklad holuba stěhovavého pak podněcoval po celém světě lidi k ochranářským snahám, podobně jako v dětství mě. Živočišné a rostlinné druhy nám sice stále vymírají před očima, ale zkoušíme s tím něco dělat a v řadě případů se to daří. Smutný osud holubice Marthy tak v sobě obsahuje alespoň onu pověstnou jiskřičku naděje. Ovšem jen v případě, že při přemýšlení o jejím osudu neskončíme rezignovaným mávnutím rukou nad neudržitelností současné civilizace.

Ohrožení živočichové a vzácné rostliny nežijí jenom v dalekých zemích, ale i za našimi okny. Zapalme tedy svíčku za holubici Marthu a přemýšlejme, jak jim v nadcházejícím roce pomoci. Přál bych nám všem do roku 2015 více dobrých zpráv o ohrožených druzích. A ohroženým druhům přeji, aby stále více „pánů tvorstva“ přijímalo za své, že moc se má snoubit s odpovědností a láskou, a to nejen ve vztahu k lidem, ale i k ostatním bytostem na naší společné planetě.

Jiří Řehounek

V OBSAHU TAKÉ NAJDETE

Krajský úřad zrušil kontroverzní části jivenského územního plánu	str. 2
Boletický Špičák uvolněn pro developery	str. 4
Vládní uranový dárek: chystejte těžbu u Brzkova	str. 5
Velké šelmy a lidé mohou žít v Evropě vedle sebe	str. 11-12
Pozvánky na akce	str. 16-18

Krajský úřad zrušil kontroverzní části jivenského územního plánu

Krajský úřad Jihočeského kraje zrušil několik částí územního plánu obce Jivno, které kritizovali ochránci přírody. Vyhověl tak návrhům na přezkum územního plánu, které podali někteří vlastníci pozemků v údolí Rudolfovského potoka, Calla a Jihočeské matky.

V krátké době jde o druhý významný úspěch odpůrců nové zástavby. V listopadu totiž krajský úřad potvrdil registraci významného krajinného prvku Rudolfovský lom. Již dříve se podařilo veřejnosti v údolí zabránit výstavbě ČOV nebo dokonce kanalizace. Nové stavby v údolí schválilo jivenské obecní zastupitelstvo v územním plánu i přes odpor nevládních organizací a stovek místních obyvatel.

"Bývalý jivenský starosta Josef Makovec tvrdil v Rudolfovských listech, že údolí Rudolfovského potoka se nezmění a příroda zůstane pěkná jako doposud. Snažil se však o pravý opak," uvádí Eliška Štěpánová z Našeho domova, nevládní organizace, kterou založili občané z blízkého Rudolfova.

„Ukazuje se, že občanská angažovanost ve veřejných záležitostech není zbytečná. Nebýt aktivity mnoha obyčejných lidí, kteří obětovali volný čas ve prospěch zachovalé přírody, jivenský územní plán by už platil a stavební práce v údolí by mohly začít," říká Jaroslav Valevský ml. z Našeho domova.

Krajský úřad zrušil části územního plánu, které se týkaly výstavby rekreačních objektů pod hrází rybníku Mrhal a také celého území významného krajinného prvku Rudolfovský lom. Zrušena byla také část územního plánu, která se týká výstavby nové vodní nádrže v údolní nivě Rudolfovského potoka, který byl již před časem také zaregistrován jako významný krajinný prvek.

„Je sympatické, že lidé z Rudolfova se nenechali zastrašit nactiurhačnou kampaní, ve které sekundovala i najatá advokátní kancelář. Proti velkým penězům postavili energii stovek lidí, kterým není lhostejná krajina v okolí jejich domova. Ostatně i název jejich sdružení „Náš domov“ je výmluvný," myslí si Jiří Řehounek z Cally.

„Od počátku tvrdíme, že schvalování kontroverzního územního plánu provází nejen neúcta k přírodě, krajíně i názorům obyvatel okolních měst a obcí, ale i k zákonům této země. To je nyní potvrzeno i krajským úřadem," komentuje poslední vývoj Jaroslava Brožová z Jihočeských matek.

„Samozřejmě víme, že není vyhráno. Zastánci kontroverzního územního plánu se jistě nevzdají lehce. Především majitelé pozemků, kteří je získali za neobvykle nízkou cenu, je patrně i nadále chtějí zhodnotit jako stavební parcely. Jeden z nich se snažil po schválení územního plánu prodat pozemek dokonce za šestadvacetinásobek kupní ceny," dodává Jaroslav Valevský ml.

„Jsme rádi, že zatím vítězí zdravý rozum nad mocí peněz. A chceme ukázat i dalším lidem, kteří mají strach o přírodu ve svém okolí, aby se nebáli ozvat. Kvalitní životní prostředí a zachovalá příroda jsou hodnoty penězi nevyčíslitelné a v dnešní uspěchané době pro duševní odpočinek nepostradatelné. A my je budeme hájit i dál," uzavírá i za ostatní členy Našeho domova Zdeňka Sobišková.

Společná tisková zpráva Našeho domova, Cally a Jihočeských matek

Problematiku Rudolfovského lomu vám představí i nový díl publicistického pořadu Nedej se plus [„Boj o rudolfovské údolí“](#) vysílaný prvně 18. ledna 2015.

EIA na obchvat Srubce pokračuje

Obchvat Srubce bude podroben celému procesu posuzování vlivů na životní prostředí (EIA). Takový je výsledek tzv. zjišťovacího řízení na tuto stavbu, která čelí kritice ze strany řady místních obyvatel. Většina připomínek se týkala právě trasování obchvatu a požadovala mimo jiné porovnání různých variant dopravního řešení v okolí Srubce.

Calla ve svých připomínkách navrhla pokračování procesu EIA. Jednak jsme se ztotožnili s připomínkami požadujícími porovnání různých variant stavby, což by mělo být podstatou posuzování vlivů na životní prostředí. Dále je podle našeho názoru nezbytný další biologický průzkum. Trasa navrhovaného obchvatu totiž prochází po severní hranici místního odkaliště, které se stalo důležitou lokalitou pro výskyt řady chráněných a ohrožených druhů. Je tedy na místě zpracovat podrobnější biologický průzkum a navrhnout případná kompenzační opatření pro důležité druhy a skupiny.

Jiří Řehounek

Senát usnadnil život černým stavbám, varuje Zelený kruh

Senát ČR právě schválil vládní novelu zákona o hodnocení vlivů na životní prostředí (tzv. zákon EIA), která by měla zrychlit rozhodování soudů o stavbách s významným dopadem na životní prostředí (např. chemičky, spalovny), což sníží riziko promarněných stavebních investic. Zároveň ale novela zhoršuje přístup občanů k rozhodování a usnadňuje vznik „černých“ staveb.

Senátoři svým rozhodnutím zkomplikovali soudům podmínky pro přiznávání odkladného účinku pro žalovaná rozhodnutí a tak zabránili účinnému přístupu občanů ke spravedlnosti. Právě před tím přitom Zelený kruh všechny senátorky a senátory včas písemně varoval.

„Kvůli nepřiznávání odkladného účinku budeme i nadále bezmocně přihlížet ilegální výstavbě obřích parkovišť či továren. Než soud rozhodne, že stavba byla umístěna v rozporu se zákonem, investor získá stavební povolení, vykáčí park a začne betonovat. Rozhodování soudů

ztratí význam. Investorům se nadále více vyplatí zákony porušovat, než se je snažit dodržovat,“ shrnuje expert na politiku životního prostředí Zeleného kruhu Daniel Vondrouš.

V novele zůstaly podmínky, které občanům omezují možnost připomínkovat velké stavby v okolí. Nové občanské spolky budou muset nově sehnat 200 podpisů předtím, než se budou moci rozhodování účastnit.

Senátní verze novely je tak v zásadním rozporu s účelem evropské směrnice, s Aarhuskou úmluvou (kterou česká vláda podepsala už v roce 1998), s právem na spravedlivý proces garantovaným Ústavou ČR a s programovým prohlášením Sobotkovy vlády (které garantuje, že vláda nijak neomezí účast veřejnosti na rozhodování).

Tisková zpráva Zeleného kruhu

„Celý svět žije bojem proti terorismu, a ekoterorismus trošku zůstává stranou. Je to ale totéž v bleděmodrém. Sice ne vždycky umírají lidé, ale i v tomto případě umírají lidé. Kdyby někdo sečetl, kolik lidí zemřelo kvůli ekoteroristům, kteří blokují dálnici D8 už tolik let a způsobili miliardové škody! Tady policie honí každého starostu za nějakou připodělanou zakázku za 200 tisíc – a tady nikdo nikoho nehoní, že tady byly způsobeny škody v řádu mnoha miliard Kč! A to je jenom jedna viditelná věc. Pak jsou věci neviditelnější, jako je Natura. Ekoterorista přinese v krabičce od sirek brouka páchníka. Já už umím všechny ty jeřáby, české mloky. Já už to umím nazpaměť, i latinsky

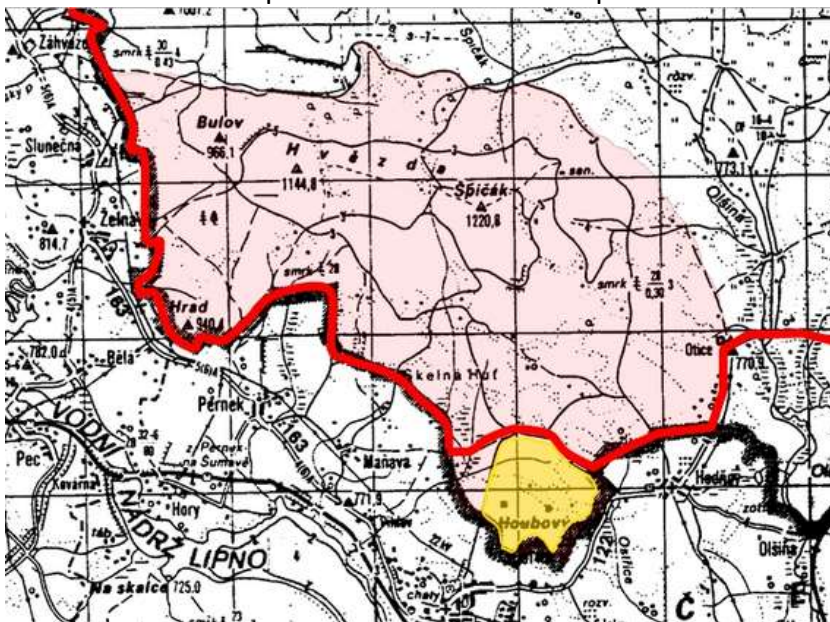
bych vám mohl některé říci, jak se to dělá. Je to velmi jednoduché. Je tam lysohlávka, šup, akorát upozornil feťáky, že lysohlávka je velmi zajímavá houba a protože nikdo neumí zkontrolovat, že je tam zákaz sbírání lysohlávek, tak všichni místní feťáci si tam pro lysohlávky chodí.“

senátor Jaroslav Kubera, ODS, stenozáznam z projednávání novely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, 14. ledna 2015

Boletický Špičák uvolněn pro developery

Pamětníci jistě vzpomenou spory, které probíhaly v posledním desetiletí o využití území Vojenského výcvikového prostoru Boletice pro výstavbu nového lyžařského areálu. Původně měl ležet především na Chlumu a konkurovat svou velikostí Špindlerovu Mlýnu. Poté co i Calla pomohla [prokázat](#), jak nevrátne škody na unikátně zachovalé přírodě by zde vznikly, zaměřil se zájem developerů na jihozápadní část prostoru, které dominuje vrch Špičák (1221 m nad mořem). Protože ale armáda nehodlala vojenský prostor uvolnit a developeři svůj zájem zaměřili na oblast Smrčiny a Hochfichtu na protější straně Lipna, postupně z úvah [sešlo](#). Krajský zastupitelé dokonce v prosinci 2014 schválili vyřazení tohoto prostoru z tzv. územní rezervy v aktualizaci Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje.

Avšak v důsledku pozměňovacímu návrhu poslance Jana Zahradníka z ODS, který velmi podporoval

lyžařské využití Boletic, bylo vynětí celého území Špičáku a masivu Hvězdy z boletického újezdu (viz mapka) přidáno k zákonu o zrušení vojenského újezdu Brdy. Poslanci a 14. ledna i senátoři zákon s touto změnou schválili. Od 1. ledna 2016 tak přechází těchto cirká 28 kilometrů čtverečních přiléhajících k Horní Plané, Perneku a Želnavě pod civilní správu. Radost již vyjádřil hejtman Jihočeského kraje Jiří Zimola: „Určitě lze říct, že tento krok například umožní rozvoj cestovního ruchu na jihu Čech a tím pádem podpoří i rozvoj celého našeho regionu.“

Edvard Sequens

Vládní uranový dárek: chystejte těžbu u Brzkova

Vláda se poprvé od roku 1989 rozhodla zcela zásadně změnit kurz v oblasti těžby a zpracování uranu. Přijala plán ministra průmyslu Mládka na zahájení schvalovacího procesu, na jehož konci má být nový uranový důl mezi Brzkovem a Věžnicí na Českomoravské vrchovině. Bez toho, aby byla přijata nová surovinová politika státu – platná počítá s postupným útlumem těžby uranové rudy a sanací nemalých následků té minulé. Spolky Naše budoucnost bez uranu založený místními občany v Brzkově a Calla s rozhodnutím vlády nesouhlasí, protože bylo přijato na základě účelově zkreslených argumentů, viz [prosincové číslo Ďáblíka](#). Rovněž starostové nejbližších sídel - Přibyslavi, Polné, Brzkova a Věžnice vydali své prohlášení „Odmítáme těžbu uranu u Brzkova“.

Schválená příprava těžby nebude zadarmo. Státní podnik DIAMO má na ložisku uskutečnit další geologické průzkumy, rozšířit ochranu uranu na úkor obcí, připravit projekt a získat územní rozhodnutí na stavbu. Utracené peníze tak nesníží budoucí miliardový účet, který DIAMO předloží vládě za sanace a rekultivace dolu Rožná a chemické úpravy GEAM. Budoucí ministr financí bude stát před další problematickou otázkou – kde vzít více než 2 miliardy korun na investice do nového dolu v Brzkově i související generální rekonstrukci chemické úpravy v Dolní Rožínce a navýšení zdejších odkališť.

Edvard Sequens z Cally řekl: „Protože vláda zároveň vzala na vědomí závěry projektu Technologické agentury ČR zkráceně zvaný Uran, je jasné, že těžba u Brzkova má být jen prvním krokem na cestě k ložiskům uranu na severu Čech. Navrhovanou technologií, jak se k nim dostat, je ale opět kyselinové loužení, které přineslo rozsáhlé zamoření podzemních vod u Stráže pod Ralskem a náklady na odstranění ve výši desítek miliard korun.“

Marie Vencová za spolek Naše budoucnost bez uranu řekla: „Mrzí mě a jsem rozčarována přístupem vlády k vyjádřenému postoji občanů v okolí dolu. Na jedné straně jsme uklidňováni, že vláda jedná pouze o povolovacích krocích a o těžbě není rozhodnuto, na druhou stranu ony kroky vedou k budoucímu otevření dolu.“

Tisková zpráva Naše budoucnost bez uranu, z.s. a Calla

Geologické průzkumy pro úložiště nezačaly ani po desetileté pauze

Průzkumné práce pro vyhledávání hlubinného úložiště vysokoradioaktivních odpadů nezačaly v roce 2014 ani v jediném státě vybraném místě [SÚRAO hledá konečné hlubinné úložiště v okolí Lodhéřova (lokalita Čihadlo) na Jindřichohradecku, v okolí Jistebnice (lokalita Magdalena) na Táborsku, poblíže Pačejova (lokalita Březový potok) u Nepomuka, v blízkosti Lubence (lokalita Čertovka), u Dolní Cerekve na sever od Jihlavy (lokalita Hrádek), v okolí Budišova na Třebíčsku (lokalita Horka) a poblíž Rožné na Žďársku (lokalita Kraví hora)].

Důvodem jsou nejen odvolání obcí a spolků ve všech lokalitách proti rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, kterými byla povolena průzkumná území. Správa úložišť radioaktivních odpadů

(SÚRAO) také kvůli vlastním chybám [zrušila veřejnou soutěž](#) na zpracování projektu a provedení geologických prací. Nemá tak připraveny projekty těchto prací a nemůže o jejich povolení požádat.

Přerušení geologických prací, o němž po veřejných protestech rozhodla vláda v roce 2004, mělo trvat pět let. Díky neochotě zodpovědných státních institucí zásadně přehodnotit přístup k obyvatelům dotčených obcí, se přerušení protáhlo na dvojnásobek a v ohrožení jsou i termíny, se kterými vláda souhlasila v návrhu nové koncepce nakládání s radioaktivními odpady.

Přestože SÚRAO vsadilo vše na kartu peněz – nabídku milionů korun do rozpočtu dotčených měst a obcí jako tzv. kompenzaci za geologické práce, ve většině vybraných obcí i nadále naráží na nesouhlas starostů a místních sdružení občanů. Především totiž chybí lepší zakotvení práv dotčených obcí v zákonech, který by jim, tak jako v zahraničí, zajistil skutečně transparentní a účinnou účast při rozhodování o úložišti. Nejsou jasná kritéria, podle kterých mají být již za několik let vybrány lokality do užšího výběru. To bylo také důvodem, proč starostové 131 měst a obcí a dále zástupci 29 neziskových organizací odeslali v březnu 2013 ministrům a dalším politikům výzvu [„K hlubinnému úložišti férově“](#). Do dnešního dne není respektována.

Jsme přesvědčeni, že by nevhodně vedený proces hledání úložiště měl být zastaven. Řešení problematiky jaderných odpadů, jejichž nebezpečnost přetrvává věky, musí být postavené na koncepci přijaté širokým společenským konsensem, která stanoví jasná kritéria pro hledání úložiště a nastaví procesní pravidla. Teprve poté pak je vhodné vydávat prostředky na průzkumy v lokalitách a jen tam, kde je odůvodněná šance najít vhodné podmínky pro úložiště a se souhlasem obcí a jejich obyvatel. I proto se také Calla odvolala vůči stanoveným průzkumným územím.

Edvard Sequens

Makovský pochod proti hlubinnému úložišti

Je tu opět nový rok plný očekávaných i nečekaných výzev, ke kterým je třeba postavit se čelem. Jak ho lépe uvítat, než procházkou v polích, luzích a hájích, v kraji rodném, v kraji milovaném. Kde máte své kořeny. Kde vychováváte své děti a tajně doufáte, že si najdou cestu domů, až je omrzí město se svými výhodami i nástrahami.

Obyvatelé Makova západně od Tábora uspořádali takovou procházku 3. ledna 2015 ve 13 hodin – jejich první [pochod proti hlubinnému úložišti v lokalitě „Magdaléna“](#). Shodou okolností ve stejné době dopochoďovali jejich kolegové v lokalitě „Březový potok“ v Chanovicích poblíž Horažďovic v plzeňském kraji.

Trasa makovského pochodu vedla v místech, kde Správa úložišť radioaktivních odpadů (SÚRAO) a Ministerstvo průmyslu a obchodu (MPO) plánují postavit (pokud bude „Magdaléna“ vybrána ze všech 7 lokalit) povrchový a podzemní areál úložiště. Aktualizovaný projekt hlubinného úložiště počítá s velikostí nadzemního areálu více než 23 hektarů. Podzemní část v hloubce 500 metrů zabere 440 hektarů. Celkem má být během stavby vyrubáno přes 2 miliony m³ horniny (představte si Václavské náměstí zaplněné do výšky 50 metrů).

Na pochod čítající přes 80 lidí dorazili kromě rodin z Makova také zástupci o.s. Zachovalý kraj z Nadějkova a okolí, Padařova, Drahnětic, Jistebnice a „vzdálenějších“ míst jako Chyšky (používám uvozovky, protože v naší zemi je všechno blízko v porovnání s většími státy).

Lidé v „Magdaléně“ drží pospolu a jejich mínění o přítomnosti hlubinného úložiště se nezměnilo od referend v Nadějkově a Božeticích (listopad 2003) a v Jistebnici (duben 2004), ve kterých se proti němu vyjádřilo 95 – 97 % lidí. Ale jako všude v lokalitách, i tady existují lidé, které začíná dlouhodobá rezistence vůči SÚRAU a nezáměr ze strany českého obyvatelstva nežijícího v lokalitách, unavovat. Jiní se dokonce soustředí na vidinu peněz, které jim SÚRAO nabízí výměnou za povolení povrchových průzkumů. Oddělovat ale průzkumné práce od hlubinného úložiště, jako se tomu ostatně děje i [v hlavách některých starostů lokality „Horka“ u Třebíče](#), je nebezpečné, protože svádí k domněnce, že v tuto chvíli vlastně o nic nejde a obce mají vše pod kontrolou.

SÚRAO hraje s lidmi hru: neřekneme Vám všechno, ale Vy nám dáte možnost vzít si všechno; někteří z Vás si dokonce začnou myslet, že nemáte na vybranou; někteří z Vás s námi budou spolupracovat, protože „money talks“ (peníze mluví); no a někteří z Vás si ani do důsledků neuvědomí, o co se snažíme. Proto zásadoví a přemýšliví lidé v jihočeském kraji v „Magdaléně“ u Jistebnice na Táborsku, okolí Lubence a Blatna na Lounsku (lokalita „Čertovka“), Pačejova na Plzeňsku (lokalita „Březový potok“), Lodhěřova na Jindřichohradecku (lokalita „Čihadlo“), Rohozné na Jihlavsku (lokalita „Hrádek“), Budišova na Třebíčsku (lokalita „Horka“) a Rožné na Žďársku (lokalita „Kráví hora“) pořádají pochody, sepisují petice, vydávají tiskové zprávy a podepisují výzvy (např. „K hlubinnému úložišti férově“ z března 2013) za nastavení neměnných a spravedlivých pravidel hry pro hledání hlubinného úložiště dříve, než se začne vrtat do hloubky. Mimochodem - už jste slyšeli o [tzv. předávaném správcovství](#)?).

Tito aktivní lidé vědí, že jedině oni a lidé napříč Českou republikou, kterým jsou aktivity za spravedlivější status quo blízké, mají možnost dosavadní pravidla změnit. A pokud zase nějaký novinář napíše, že lidé „bojují“: osobně mi přijde logičtější spojovat boj s agresí a jako agresor se tady chová SÚRAO (potažmo MPO), neboť tlačí věci silou, bez obecného konsensu, a tím problém neřeší, ale vytvářejí ho sobě i ostatním. Lidé z Makova by se bez pochodování obešli, ale zvolili místo toho možnost demonstrovat svůj nesouhlas a hájit se. Brání svá práva, svou rodinu a svou krajinu. V jistém smyslu pochodují i za Vás. Co se k nim přidat?

Olga Kališová

Jaderný odpad? Děkujeme, nechceme č. 2/2014

Nové číslo zpravodaje "[Jaderný odpad? Děkujeme, nechceme!](#)" vám přináší nejen novinky z lokalit, ale také otevírá některé zásadní otázky. Je koncept trvalého hlubinného ukládání správný? Nebylo by vhodnější orientovat se na tzv. předávané správcovství? Máme ale řešení našeho odpadu přenechat dětem, vnukům či jejich vnukům?

Ukazuje se, že za zvýšeným počtem případů leukémie u dětí v blízkosti jaderných elektráren mohou být radioaktivní plyny uniklé při výměně palivových článků. V areálu úložiště se bude vyhořelé palivo překládat mezi kontejnery, nebude riziko podceňováno? Za rozhovorem jsme se tentokrát vydali do krajiny plné smolince, kde žije Martin Schenk ze spolku Nechceme úložiště Kraví hora.

Edvard Sequens

Jaderná energetika ve světě na začátku roku 2015 – renesance v nedohlednu

Autorský tým ročenky World Nuclear Industry Status Report zveřejnil na svých stránkách základní údaje o vývoji jaderné energetiky ve světě v roce 2014. Přehled přinášíme ve zkráceném překladu.

V roce 2014 bylo ve světě spuštěno pět nových jaderných reaktorů – tři v Číně (Fangjiashan-1, Fuqing-1 a Ningde-2) a po jednom v Argentině (Atucha-2) a v Rusku (Rostov-3). Argentinský a ruský reaktor byly uvedeny do provozu poté, co doba jejich výstavby výrazně překročila původní očekávání a dosáhla 33 respektive 31 let. Naopak dva reaktory byly definitivně odstaveny (Vermont Yankee v USA Radžastán-1 v Indii). V případě elektrárny v indickém Radžastánu šlo o uzavření reaktoru, který již v posledních deseti letech nebyl v provozu, Vermont Yankee ve Spojených státech ukončil provoz z ekonomických důvodů, přestože jeho provozovatel měl licenci až do roku 2032. Počet reaktorů ve Spojených státech tak poprvé od roku 1986 klesl pod stovku.

Rok 2014 byl výjimečný tím, že v jeho průběhu poprvé od roku 1963 žádná jaderná elektrárna v Japonsku nedodala elektřinu do sítě.

K 1. lednu 2015 bylo ve světě ve výstavbě 65 reaktorů s celkovým výkonem 62 000 MW, což je o čtyři bloky méně než před rokem. Během roku 2014 byla zahájena výstavba tří reaktorů – po jednom v Argentině (CAREM25), Bělorusku (Ostrovets) a Spojených arabských emirátech (Barakah-3). Většina rozestavěných projektů se dostala do časového skluzu, v některých případech i víceletého. Do této kategorie patří i projekty reaktorů třetí generace ve finském Olkiluotu a francouzském Flamanville, u

nichž bylo v loňském roce oznámeno další zpoždění. Protahování obou projektů tvrdě dopadlo na jejich hlavního dodavatele, francouzskou státní firmu Areva, která je jedním z nejvýznamnějších závodů jaderného průmyslu. Ratingová společnost Standard & Poor's snížila hodnocení Arevy na BB+, což znamená z pohledu investorů označení formy s nejistou budoucností. Akcie Arevy ztratily v roce 2014 více než polovinu své hodnoty.

Překlad Karel Polanecký, Temelín.cz

Více informací: <http://www.worldnuclearreport.org/World-Nuclear-Reactor-Status-as-of.html>

Rakousko má už 1000 větrných turbín

V loňském roce překonala rakouská větrná energetika další pomyslný mezník. Poblíž městečka Rohrau v okrese Bruck an der Leitha v Dolním Rakousku byla instalována turbína s pořadovým číslem 1000. Instalovaný výkon rakouských větrných elektráren tím dosáhl hranice 2 000 MW. Jejich elektřina zhruba odpovídá spotřebě jedné třetiny rakouských domácností.

Při té příležitosti připomněla rakouská média statistiku, vypovídající o raketovém růstu větrné energetiky v zemi. Dosažení hranice 1000 MW celkového výkonu trvalo 16 let. Druhá tisícovka přibyla během necelých čtyř roků. Zřejmý je i růst efektivity instalovaných zařízení. V roce 2010 vyrobilo 620 větrných turbín s celkovým instalovaným výkonem 1000 MW 2,1 miliardy kilowatthodin elektřiny. V roce 2014 mělo 1000 větrných turbín instalovaný výkon 2000 MW a vyrobilo 4,3 miliardy kilowatthodin ekologického proudu. Větrný park Rohrau, jehož součástí je i tisící rakouská větrná turbína, byl přitom v provozu ještě jen menší část roku.

Výstavba větrných elektráren jde v Rakousku ruku v ruce přestavbou energetické sítě. Tu v posledních letech financovaly téměř zcela firmy, provozující větrné elektrárny. Energetická síť Rakouska je tak zcela schopna zvládat kolísání výkonu obnovitelných zdrojů a zároveň je připravena na jejich další rozvoj. Větrná energetika má podle posledních studií potenciál pokrýt do roku 2020 50 % spotřeby elektřiny rakouských domácností a do roku 2030 dokonce 100 %. K tomu však musí stát zajistit odpovídající podmínky. Jak uvedl obchodní ředitel firmy IG Windkraft Stephan Moidl, trh s elektřinou je stále pokřivený, protože subvence pro uhelné, jaderné a plynové elektrárny v Evropě spíše rostou, místo aby se odbourávaly. Ke spravedlivému energetickému trhu je tak stále ještě daleko.

Jakub Šiška, Sonne und Freiheit

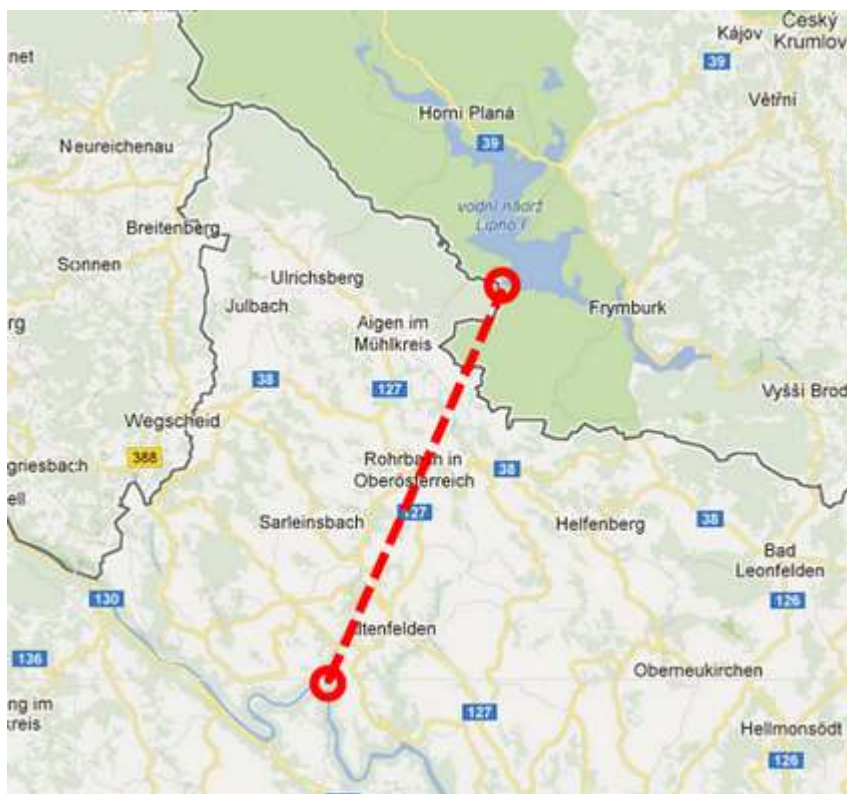
Tunel mezi Lipnem a Dunajem?

Nová Evropská komise přišla s Investičním plánem na příští tři roky (tzv. Junckerův investiční balíček). Skrze nově vytvořený Evropský fond pro strategické investice by měly být podpořeny investiční akce v Evropě v příštích třech letech ve výši až 315 miliard eur. V oblasti energetiky by cílem měla být

iniciativa nazvaná Energetická unie. Jedním z hlavních cílů je udělat z Evropy světovou jedničku ve vývoji a nasazení obnovitelných zdrojů.

České projekty, které se ocitly na prvním seznamu, však míří opačným směrem. Jsou tam velké sítě, které mají vyvést výkon z nových jaderných reaktorů, nebo velké paroplynové elektrárny, jejichž elektřina nebude ještě dlouho konkurenceschopná a sám ČEZ je „uložil k ledu“.

Ale překvapivě se také na seznamu ocitl projekt přečerpávací vodní elektrárny Lipno-Dunaj o výkonu 1000 MW. Ta by měla propojit tunelem o průměru 10 m (obdobné tunelu Blanka) vodní nádrž Lipno a vodním dílem Aschach na Dunaji. Mezi oběma místy je vzdálenost 27 km a 450 metrové převýšení. Projekt by měl v případě potřeby výroby elektřiny pouštět přes turbíny lipenskou vodu do Dunaje v objemu cca 260 m³/s. V době přebytků elektřiny v síti by zase voda měla být čerpána z Dunaje do Lipna v objemu cca 200 m³/s. Podrobnosti k projektu jsou zde: <http://www.lipno-aschach.eu/cz/o-projektu/>.

Technologicky to může být zajímavé a asi i proveditelné dílo, pro energetiku nejspíše pozitivní. Vážné pochybnosti ale vzbuzuje, že se tento projekt při současném stavu přípravy ocitl na českém seznamu investic. Nejspíše nejsou připravené potřebné studie proveditelnosti projektu - technická (zejména geologická část, aby se nenarazilo na nějaké problematické zlomy, jaké technologie budou nutné na ražbu), vodohospodářská (jak skutečně bude hýbat s hladinou Lipna) i ekonomická (autoři na svém propagačním webu zmiňují, že v letních suchých obdobích by bylo nutné spíše vodu ve Vltavě dotovat, avšak dlouhodobý provoz jen v čerpacím režimu by byl finančně ztrátový). Nejsou ale ani environmentální studie - co udělá s biodiverzitou míchání Dunajské vody do Lipna a naopak v nemalých objemech. Nejde jen o změnu kyselosti, ale o fakt, že s vodou budou přečerpávány i různé organismy mezi dvěma rozdílnými ekosystémy. Jak k tomu přistupují iniciátoři projektu si lze přečíst na jejich webu: „*Ekologické dopady by byly minimální. Celá stavba je v podzemí. Voda ve Vltavě je kyselá, v Dunaji zásaditá. Mícháním by došlo ve Vltavě k oživení flóry i fauny.*“

Projekt není v žádných územních plánech, nezačalo jakékoliv projednávání, takže je jisté, že v nejbližších třech letech nemůže začít. Což je ale podmínka Evropské komise, ideálně by projekt měl proinvestovat polovinu nákladů. A ty nejsou malé – autoři je odhadují na 55 miliard korun. A zvládla by takovou stavbu společnost s ručením omezením se jměním nedosahujícím ani milion korun?

Ne, projekt, který připomíná spíše vize tunelu z Čech na Jadran, do Investičního balíčku nepatří. A vzbuzuje vážné pochybnosti, co dělala česká vláda, která celý seznam do Bruselu poslala. Oproti ní jiné státy, jako Slovensko, Rakousko nebo Finsko do seznamu zařadily projekty, které umožňují sdružit a společně financovat projekty malých obnovitelných zdrojů. Na Slovensku například jde o pilotní regionální projekty inteligentní energetiky, které umožňují využít místní obnovitelné zdroje (slunce,

biomasu), snížit spotřebu a zvýšit energetickou soběstačnost i návrat financí, vynaložených na energie, zpět do místní ekonomiky.

"Česká vláda chce přelít finance z Junckerova balíčku do megalomanských záměrů. Nemůžeme ale čekat, že Evropská komise podpoří pochybné, nerentabilní projekty. Očekávám, že nám Komise řadu projektů neschválí." říká Ondřej Pašek z nevládní organizace CEE Bankwatch Network.

Edvard Sequens s využitím části tiskové zprávy CEE Bankwatch Network

Velké šelmy a lidé mohou žít v Evropě vedle sebe

Nová studie publikovaná v jednom z nejprestižnějších vědeckých časopisů světa – Science – hodnotí aktuální stav populací a perspektivy velkých šelem v Evropě. Rozsáhlý kolektiv 76 autorů z 26 evropských zemí včetně tří českých biologů – Ludka Bufky ze Správy Národního parku Šumava a Miroslava Kutala i Martina Váni z Hnutí DUHA Olomouc – zjistil, že alespoň jeden druh velké šelmy obývá zhruba třetinu kontinentální Evropy a jejich populace byly v 21. století většinou stabilní nebo mírně rostoucí. Důvodem úspěšné obnovy evropských populací je lepší legislativní ochrana, pozitivní postoje veřejnosti a řada dalších opatření, které usnadňují soužití velkých šelem a lidí.

Podle rozsáhlého datového souboru, který ovšem nezahrnuje Rusko, Bělorusko a Ukrajinu, je nejpočetnější evropskou šelmou medvěd hnědý, jehož početnost vědci odhadují na 17 tisíc jedinců. Trvale se vyskytuje ve 23 evropských státech v jedenácti populacích. Druhá nejpočetnější velká šelma – vlk obecný je odhadována na 11 tisíc zvířat a obývá 28 zemí v deseti různých populacích. Asi devět tisíc rysů trvale žije v jedenácti populacích na území 23 zemí. Nejméně početnou velkou šelmou je rosomák, jehož výskyt je limitován na území skandinávských zemí, kde žije ve dvou populacích 1 250 zvířat.

Současný stav se výrazně liší od období před sto lety, kdy byly velké šelmy vyhubeny ve většině evropských zemí a přeživaly jen reliktní populace. V současné době vlci, ryši a medvědi většinou trvale nežijí v odlehlých oblastech nedotčené divočiny, z které v Evropě zůstaly jen malé fragmenty, ale v krajině, kde dominuje lidská činnost. Je to velký rozdíl proti většině jiných částí světa, kde jsou velké šelmy chráněny ve velkých národních parcích odděleně od lidí. Pokud by takový model byl uplatněn v Evropě, velké šelmy by neměly šanci, protože se zde nenachází dostatek rozlehlých oblastí divočiny.

„Je to úspěšný příběh. Jeho základem je dobrá legislativa, politická stabilita, silné instituce a převážně kladné veřejné mínění“, říká Guillaume Chapron, biolog Švédské zemědělské univerzity. Důležitým milníkem úspěšného návratu velkých predátorů bylo ekologické hnutí v sedmdesátých a osmdesátých letech, jehož tlak vyústil v podpis takzvané Bernské konvence a následně evropských směrnic na ochranu přírody. Ty daly velkým šelmám šanci k návratu do širšího evropského prostoru.

Přestože názor evropské veřejnosti vůči velkým šelmám je pozitivnější než na začátku dvacátého století, konflikty, které způsobily jejich historický pokles, stále přetrvávají. Jedná se například o střet s chovateli hospodářských zvířat. Také nadměrný lov a především pytláctví způsobuje, že některé malé a izolované populace velkých šelem se nacházejí v kritickém stavu. Do budoucna je tak největší výzvou práce v oblastech, v nichž byli velcí predátoři vyhubeni před desítkami či stovkami let a kde lidé už nejsou zvyklí sdílet s nimi krajinu.

Většímu rozšíření velkých šelem v ČR brání právě ilegální lov. Pytláci nejen brání dalšímu rozšíření rysů z Beskyd a Šumavy, ale stále ohrožují tamější populace. Ačkoliv například vlci se již mnohokrát objevili na Šumavě, migrující jedince vždy někdo zastřelil dříve, než mohla vzniknout smečka. Preventivní opatření, jako jsou elektrické ohradníky nebo pastevečtí psi, může usnadnit soužití lidí a velkých šelem. Také je nutné vést pozitivní dialog v regionu a spolupracovat mezi různými obory i napříč státy, které populace velkých šelem sdílejí. Je nutné řešit problémy na úrovni a předejít tak případným negativním reakcím proti legislativě na ochranu přírody.

„V Evropě momentálně žije dvakrát víc vlků než v USA (s výjimkou Aljašky), a to navzdory tomu, že má proti Spojeným státům poloviční velikost a je více než dvakrát hustěji osídlená. Zkušenosti ukázaly neuvěřitelnou přizpůsobivost velkých šelem a možnost jejich ochrany i v moderní evropské krajině, kde dominují lidské aktivity,“ říká Miroslav Kutal, expert Hnutí DUHA na ochranu velkých šelem.

„Výsledky studie nám udělaly obrovskou radost hned dvakrát. Potvrzují, že velké šelmy mohou žít s člověkem i v kulturní krajině Evropy. V České republice tomu ovšem bohužel brání pytláci. A zadruhé proto, že spoluautory článku zveřejněného v jednom ze dvou nejprestižnějších vědeckých časopisů na světě jsou hned dva naši odborníci - Miroslav Kutal a Martin Váňa a také expert na rysy ze Správy NP Šumava Luděk Bufka. Presentovat své výsledky v časopisu Science se dosud podařilo jen malému počtu českých vědců,“ dodává programový ředitel Hnutí DUHA Jiří Koželouh.

Tisková zpráva Hnutí DUHA

Divoký kůň vypadal úplně jinak, zjistily genetické výzkumy

Kapitoly v učebnicích zoologie věnované divokým koním, které byly vydávány v posledních osmi desetiletích, z velké části neplatí. Evropští divocí koně totiž vypadali jinak, než se vědci od třicátých let minulého století domnívali. Vyplývá to ze studie Divoký kůň a pratur: klíčové druhy pro formování české krajiny, na jejímž vzniku se podíleli vědci z Biologického centra Akademie věd České republiky, Jihočeské univerzity, Karlovy univerzity a Ústavu biologie obratlovců Akademie věd České republiky. Studie v českém prostředí vůbec poprvé shrnuje nejen historické poznatky, ale také nejnovější výzkumy, které byly v této oblasti realizovány v posledních letech.

Jedna z největších změn oproti rozšířenému výkladu posledních desetiletí se týká zbarvení divokých koní. *„Moderní genetické analýzy tisíce let starých kostí koní před a po domestikaci ukázaly, že původním zbarvením divokých koní v celé Eurasii byl hnědák. Tedy zvíře s hnědou srstí a černými žíněmi hřívý a ocasu. Tmavé byly rovněž spodní partie nohou. Toto zbarvení se jako jediné vyskytovalo od Iberského poloostrova až po Dálný Východ,“* upozorňuje spoluautor studie Miloslav Jirků z Biologického centra Akademie věd. Moderní genetické výzkumy tak jednoznačně vyloučily, že by divocí koně v Evropě byli původně šediví. Právě břidlicově šedě zbarvené koně přitom šlechtily chovatelé v Německu i Polsku, když

se v první polovině minulého století snažili zpětně vyšlechtit koně co nejvíce podobné divokým koním vyhubeným v Eurasii člověkem. Studie publikovaná českými vědci tak jednoznačně ukazuje, že tato plemena známá jako Heckův kůň a polský koník, nemají s divokými koňmi nic společného.

„Spíše než o revoluci jde o návrat ke kořenům. Koně s hnědou srstí a černými žíněmi totiž zobrazují nástěnné malby pravěkých lovců staré mnoho tisíc let. Nejmodernější výzkumy tak ukázaly, že pravěcí umělci znali a dokázali zachytit divoké koně s mnohem větší přesností, než byli mnozí vědci až donedávna ochotni připustit,“ doplnil Dalibor Dostál, ředitel společnosti Česká krajina.

Druhá zásadní změna, o které studie informuje, se týká rozšíření divokých koní v Evropě po skončení zatím poslední doby ledové. Dosud se často spekulovalo o tom, že divocí koně s ústupem ledovců a změnou klimatu v Evropě zcela vyhynuli a vrátili se zpět až dlouho po příchodu prvních zemědělců. Genetický a archeologický výzkum zaměřený na rozšíření divokých koní na kontinentu však prokázal, že se areál rozšíření divokých koní po dramatické proměně krajiny, resp. vegetace vyvolané ústupem ledovců sice zmenšil, ale koně se i na tuto rozsáhlou změnu prostředí dokázali adaptovat a přežili. K jejich vyhubení ve skutečnosti došlo o několik tisíciletí později vlivem člověka, zejména nadměrným lovem, přeměnou jejich přirozeného prostředí na obdělávanou půdu a pastviny pro domácí zvířata a v neposlední řadě křížením s domácími koni, s nimiž poslední divoké populace postupně splynuly.

Studie se vedle divokých koní věnuje také praturům. Tato zvířata patřila spolu se zubrem a právě divokým koněm mezi tři klíčové druhy velkých kopytníků, které po tisíciletí formovaly tvář krajiny Evropy včetně České republiky. Společnost Česká krajina v současné době pracuje na projektech, jejichž cílem je racionální využití právě velkých kopytníků k levné, přírodě blízké a dlouhodobě udržitelné péči o louky a pastviny.

Tisková zpráva České krajiny

MALÝ OPRAVNÍK BIOLOGICKÝCH OMYLŮ

Matoucí eklektus

Pták, o kterém chci dnes psát, se jmenuje česky eklektus různobarvý (nebo též papoušek různobarvý). Krásně se na něm demonstruje jev, kterému říkáme sexuální dichroismus (doslova pohlavní dvoubarevnost). Zatímco samička je obvykle červeno-modrá, u samečka převládá ve zbarvení zářivá zeleň.

Není proto divu, že eklektus biologie zmátl. V 18. století se z jihovýchodní Asie do Evropy posílaly tzv. balky, v podstatě preparáty ptačích kůží. Německý badatel Phillip Müller podle nich v roce 1776 popsal hned dva druhy těchto papoušků. Jeden podle samčích balek a druhý podle samičích.

Trvalo sto let, než si omyl uvědomil Adolf Meyer. Na výpravě po holandské východní Indii si všiml, že všichni zastřelení papoušci zelené barvy jsou samci, zatímco červení samice.

Ještě o několik let později však byli tito papoušci na pražských výstavách cizokrajných ptáků (1879 – 1882) vystaveni jako dva druhy pod názvy klektan zelený a klektan veliký. Jedna z vystavovaných samic dokonce uměla trochu mluvit, bohužel však ne tak dobře, aby si chovatelům řekla o adekvátního partnera.

Jiří Řehounek

Ohlédnutí za stavem zeleného hnutí

Časopis Sedmá generace se poptal představitelů ekologických organizací, jak sami vidí stav zeleného hnutí 25 let po Listopadu a co mu přejí do dalšího čtvrtstoletí. Odpovědi [najdete zde](#). Níže ta za mne.

Je jiné, stejně jako se změnila celá společnost. Zůstává ale pestré formami i zaměřením, proto těžko zevšeobecňovat. Celkově je profesionálnější, ale dokáže méně pružně reagovat nové podněty. A z řady důvodů je podfinancované, což omezuje jeho možnosti. Osobně považuji za škodu, že se vytrácí ochota (či možnosti?) spolupráce na velkých společných tématech. To brzy prověří pokus demontovat pravidla umožňující účast občanů na rozhodování o životním prostředí nastavené nedlouho po Listopadu.

Co popřát? Ideálně kdyby ekologické hnutí ztratilo smysl, protože už ho nebude potřeba. To se ale nestane a tak mu přejí ať nachází následovníky, udrží si důvěru lidí a povzbudí ho nějaký velký společný úspěch, jako byla třeba dohoda o omezení emisí plynů poškozujících ozonovou vrstvu Země.

Edvard Sequens

Šumavská mozkovka 2014

Šumava je překrásný kout Evropy, ve kterém se snažíme, jako v jednom z mála míst v Evropě, uchovat divokou přírodu. To je lákavé nejen pro turisty, fotografy, filmaře, ale také pro vědce, kteří tu mají jedinečnou možnost pozorovat nejrůznější přírodní procesy. Na území NP a CHKO Šumava probíhají každoročně desítky různých krátkodobých nebo i dlouhodobých zkoumání a monitoringů, které přinášejí zajímavá a nezřídka překvapivá zjištění.

Některá z nich vám chceme představit zábavnou formou v rámci soutěže Šumavská mozkovka 2014. Do prvního ročníku tým pracovníků NP a CHKO Šumava oslovil několik vědců se žádostí, aby zpracovali svůj šumavský výzkum do takzvaného popularizačního textu. Ten musí být srozumitelný i pro širokou, laickou veřejnost, protože ta rozhodne o tom, který ten výzkum je nejzajímavější nebo nejsympatičtější. Do 1. ročníku soutěže Šumavská mozkovka bylo vybráno pět výzkumů, které zpracovávali vědci z různých koutů ČR. Vědci se je snažili popsat v článcích, které najdete v přehledu, a vy máte možnost hlasovat pro tu práci, která vás nejvíce oslovila. Díky mediální spolupráci s Českým rozhlasem Plzeň budou vědci své výzkumy prezentovat v průběhu ledna 2015 i v jeho vysílání.

Hlasovat v soutěži Šumavská mozkovka můžete na internetových stránkách <http://www.npsumava.cz/cz/1444/9522/clanek/sumavska-mozkovka-2014---soutez/> prostřednictvím e-mailu mozkovka2014@npsumava.cz nebo zasláním hlasu pro vámi vybraný článek poštou. Uzávěrka

soutěže je 8. února 2015, slavnostní vyhlášení proběhne v pátek 13. února 2015, na kterém vědec, jehož článek obdrží nejvíce hlasů, získá cenu Šumavská mozkovka. O nejlepším popularizačním textu bude v doprovodném hlasování rozhodovat také odborná porota složená z pracovníků čtyř českých národních parků.

Hlavní cenou pro vědce je ale Šumavská mozkovka, která se bude udělovat za hlasy od široké veřejnosti. Vítěz získá plastiku mozkovky rosolovité, což je velmi vzácná houba, která nápadně připomíná lidský mozek. Roste jednotlivě nebo v malých skupinkách, v přirozených až pralesovitých typech lesů ve vyšších polohách na mrtvých kmenech a větvích buků, ale i jiných listnatých a dokonce i jehličnatých stromů. *Ascotremella faginea*, jak zní její latinský název, je zařazena v červeném seznamu makromycetů ČR jako zranitelný druh a je chráněna zákonem. A ještě dodáme, že je nejedlá.

Podle webu Správy NP Šumava (redakčně kráceno)

Krteček for president

Ve víru házených vajec a akademických debat o tom, zda náš prezident mluví spíš jako kanál nebo spíš jako žumpa, spousta lidí nejspíš ani nezaregistrovala jednu zcela zásadní událost: totiž, že Miloš Zeman vystoupil v čínské televizi společně s Krtečkem. Dvojici našich českých hrdinů tak zhlédlo několik stovek miliónů Číňanů a většina z nich nejspíš ani nepoznala, který z těch dvou je český prezident, což je nakonec dobře, protože Krteček reprezentuje naši zemi mnohem lépe než Miloš Zeman, neboť nepije, nekouří, recykluje starší vozidla a pomáhá zvířátkům. Navíc toho na rozdíl od Miloše Zemana mnoho nenamluví; ostatně soudím, že i prezidentovi by občas prospělo omezit svou slovní zásobu na „haló“, „jéé“ a „jejda“.

Vystoupení českého prezidenta v čínské televizi mělo svůj důvod: výroba večerníčků s Krtečkem se totiž přesouvá z Čech do Číny, takže zatímco zahradníci celého světa se snaží krtků spíš zbavit, my budeme Krtky do Čech dovážet. Mě to ani nepřekvapuje – nakonec, od té doby, co jsem v německém obchodě kupoval anglicky pojmenovanou českou vlajku vyrobenou v Číně, mě nepřekvapí prakticky nic. Přesto mám obavy z toho, jak se teď hrdina mého dětství asi změní. Podle mě existují dvě základní možnosti:

- 1. Číňané začnou chrlit laciného Krtečka s malou životností, jemuž při chůzi sem tam upadne nožička nebo očičko a jehož rýč se ulomí při prvním použití, protože bude vyrobený z levného smradlavého plastu, anebo*
- 2. si díky čínské dravosti a technologickému náskoku Krteček udrží konkurenční výhodu i při stávající ceně, neboť získá řadu nových skvělých vlastností a funkcí: například bude oproti konkurenci dvakrát roztomilejší, jedenapůlkrát veselejší a navíc bude mít i satelitní navigaci, NFC a HDMI.*

Celkem jasno mám naopak v tom, jak se bude vyvíjet děj budoucího seriálu. Vzhledem k tomu, že má v některém z příštích dílů vystupovat i panda, bude to muset vypadat nějak takhle: Krteček společně s Pandou a Myškou provedou anexi technologicky zaostalého Hraboše, jehož noru propojí se svými (již dávno společnými) pelíšky. Zatímco upravují Hrabošovo obydlí podle svého, zastane se Hraboše Zajíček. Ten je proto uvržen do temné, vlhké jámy, kde trpí hladem a nemocemi. Následně zvířátka za společného zpěvu vybudují továrnu, v níž pod vedením Pandy vyrábějí od raného svítání do hluboké noci čokoládové zajíčky, které si oblíbí zvířátka až na sousedním palouce. Zajíček sám se v dalších dílech už neobjeví.

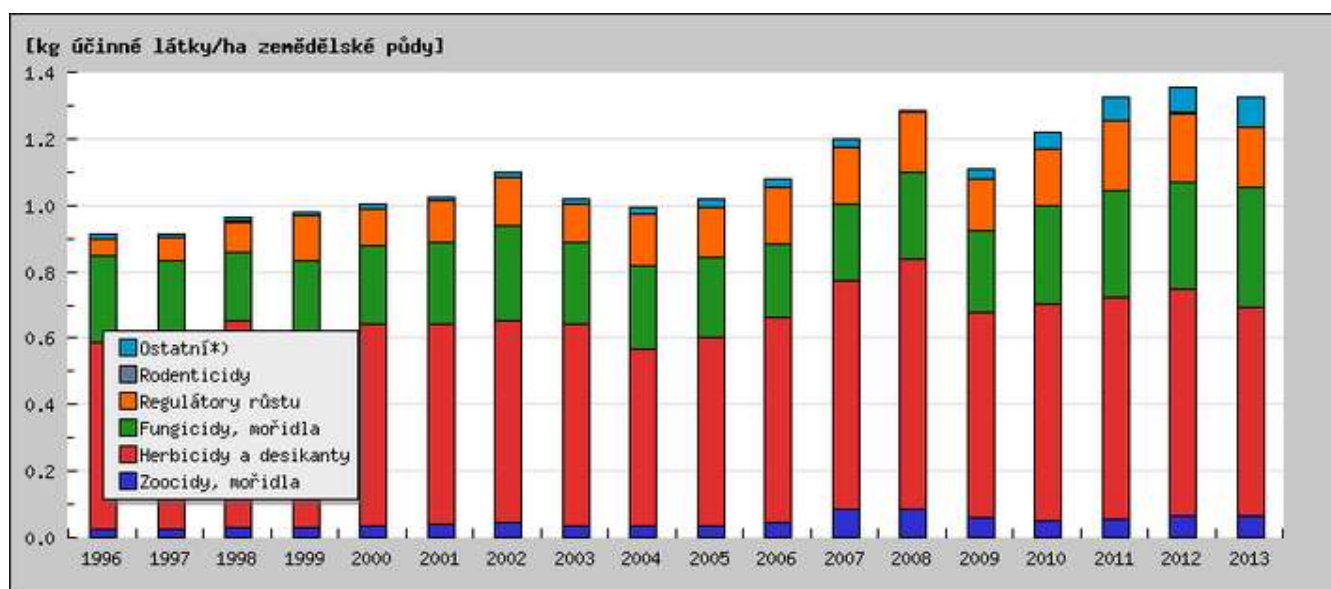
Myslím, že dovoz Krtečka z Číny je jen začátek. Jsem si jistý, že naše hitparády už brzy zaplaví laciné čínské kapely, k nerozeznání podobné od těch našich: od Patakultu a Olympionicu přes Mig 22 až třeba po Lidi Midi nebo Baba Tojs. A nevím, jestli by se levné asijské konkurence náhodou neměli bát i naši herci a spisovatelé.

A vůbec, proč bychom nemohli z Číny dovážet i svou politickou reprezentaci? Začít bychom mohli třeba hned prezidentem. Takový český prezident z Číny by díky technologickému náskoku uměl zvládat za stejné peníze mnohem více funkcí. Jistě, je tu riziko, že si z Číny pořídíme místo opravdického prezidenta jen jeho zručnou napodobeninu. Takový falešný prezident by byl nejspíš pěkný šmejd, který by nepracoval vždycky tak, jak bychom to od prezidenta očekávali, ale na to jsme v Čechách koneckonců zvyklí. Takže bychom na tom jedině vydělali – rozdíl by byl jen v tom, že náš nový čínský prezident by byl mnohem lacinější a za poradce by měl pandu.

Jan Flaška
autor se bojí čínských fejetonistů

GRAF MĚSÍCE

Aplikace přípravků na ochranu rostlin v ČR

Zdroj: Ministerstvo zemědělství – Státní rostlinná správa, graf CENIA

POZVÁNKY NA AKCE

Čápi 2014

Putovní výstava fotografií amatérských i profesionálních fotografů, kteří se zúčastnili soutěže České společnosti ornitologické.

Informační centrum Národního parku Šumava na Kvilně a prostory obecního úřadu Kvilda

19. prosince 2014 – 15. března 2015

Hnutí DUHA České Budějovice a Calla
Vás srdečně zvou na besedu z cyklu Zelených čtvrtků

„Rysí hlídky“

s Josefou Volfovou z Hnutí DUHA

*Proč existují a co dělají? Může se k nim přidat kdokoli?
Musí mít chráněný rys ostrovid hlídky? Kdo myslíte, že této šelmě nejvíc škodí?*

Ve čtvrtek 19. února 2015 od 18:00 hodin
v galerii Měsíc ve dne, Nová ul. 3, České Budějovice.

Více informací:

Hnutí DUHA České Budějovice, Dlouhá 134, Kaplice, tel: 380 311 459
ceskebudejovice@hnutiduha.cz, <http://www.hnutiduha.cz>

Calla – Sdružení pro záchranu prostředí, Fráni Šrámka 35, České Budějovice
tel.: 384 971 930, calla@calla.cz, <http://www.calla.cz>

Radioaktivní groteska "Hukot 4 a půl"

25. ledna 2015 od 19 hodin v Kulturním domě v Brzkově

hraje divadelní soubor De Facto Mimo

Vyslechněte si hlášení. Vedení žádá zaměstnance, aby se převlékli do čistých stejnokrojů a umožnili ministru Baďurovi nerušenou prohlídku veškerých částí provozu elektrárny, kromě jádra reaktoru a úklidové komory ve druhém sektoru. Radioaktivní groteska o jednom dějství a předvídatelném konci, který přesto uspokojí.

Hrají: Martin Kacafírek, Michal Kouba, Jiří Varhaník, Martin Kolář, Hynek Stehlík, Jakub Vyvážil, Michal Pokorný, Karolína Koubová a Markéta Ketnerová. <http://www.dfm.cz/>

Pořádá spolek "[Naše budoucnost bez uranu](#)"

Přijďte se pobavit a odlehčit téma „uran“.

[Plakátek ke stažení.](#)

Benefiční koncert virtuózního kytaristy prof. Štěpána Raka

sobota 28. února od 18.30 hodin
Koncertní síň Otakara Jeremiáše České Budějovice

vstupné 160 Kč v předprodeji, na místě 200 Kč

Pořádá sdružení Jihočeské matky pro Diecézní charitu České Budějovice.
Výtěžek bude věnován na podporu dětí žijících v oblasti postiženou havárií v Černobylu.

[Plakátek ke stažení.](#)

Zpravodaj **Ďáblík** pro své členy a přátele vydává:

Calla – Sdružení pro záchranu prostředí

Naše adresa: Fráni Šrámka 35, 370 01 České Budějovice

Telefony: 384 971 930, 387 311 381 • **Fax:** 384 971 939

E-mail: calla@calla.cz • **Internet:** <http://www.calla.cz> • Calla je také na [Facebooku](#)

Naše konto: 3202800544 / 0600 GE Money Bank, pob. České Budějovice

IČO: 62536761

Uzávěrka dalšího čísla je do 10. února 2015. Články posílejte na edvard.sequens@calla.cz.

Databázi odběratelů spravuje Romana Panská. Nechcete-li dostávat tento zpravodaj, napište nám a my Vás okamžitě vyřadíme z adresáře. Chcete-li se přihlásit k jeho pravidelnému odběru, pište na calla@calla.cz.

Všechna starší čísla občasníku **Ďáblík** najdete na webových stránkách Cally.

Líbil se Vám Ďáblík? Pomozte nám s jeho šířením!

Pošlete ho svým přátelům s nabídkou na pravidelný odběr do e-mailové schránky.

Můžete nám také přispět na vydávání.

Použijte číslo účtu 3202800544 / 0600 a variabilní symbol: 111.

Děkujeme!